

Arrest

nr. 93 107 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MICHOLT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 januari 2012 en heeft zich op 31 januari 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 januari 2012 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 maart 2012.

1.3. Op 27 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiit te zijn afkomstig van at Thawrat (Sadr City) te Bagdad. U zou tijdens uw jeugd in Libanon geleefd hebben waar uw vader als bekende voetballer de kost verdiende. Sinds 1999 zou u in de Palestina straat in Bagdad geleefd hebben. U zou in de voetsporen van uw vader zijn getreden en in 'eerste klasse' voetbal spelen in Bagdad. In 2010 zouden uw problemen zijn begonnen nadat u met twee mannen bevriend was geraakt nadat ze u op straat hadden gevraagd of er ergens in uw buurt een huis te huur stond. Zestien dagen na deze ontmoeting en na dagelijks contact met hen te hebben gehad, zouden ze u gevraagd hebben om tegen vergoeding een raket op het dak van uw huis te mogen plaatsen omdat ze het Ministerie van Olie wilden aanvallen. U zou ruzie gemaakt hebben waarop zij kwaad werden en zeiden dat zij behoren tot de groep 'at Thawra al 'Ashrien Asab Ahl al Haq' (Brigades of the Revolution of the Twenty of the 1920 Revolution Brigades; League of the Righteous). Zes à zeven dagen later, op 23 oktober 2010, zou u thuis in de ochtend een dreigbrief hebben gevonden met daarin de mededeling dat u met dood wordt bedreigd omdat u geweigerd had uw medewerking te bieden. Op 24 oktober 2010 zou u bij de politie van al Kanaat aangifte zijn gaan doen. U zou de namen van die twee mannen, hun adres alsook hun verzoek opgegeven hebben. Direct daarna zou u bij uw oom langs vaderszijde in de wijk al Chaab zijn ondergedoken. Op 27 of 29 oktober 2010 zou u naar de onderzoeksrechter zijn gegaan om verdere verklaringen af te leggen. U zou gedurende vijf maanden bij uw oom zijn ondergedoken. Na uw terugkeer in de Palestina straat zou u opnieuw zijn beginnen te voetballen. Op 1 juni 2011 zou uw één jaar oudere broer Ahmed, een politieagent, ontvoerd zijn. De ontvoerders zouden geld eisen, waarna uw oom alles regelde. Op 8 juni 2011 zou uw broer zijn vrijgelaten en u meegedeeld hebben dat u eigenlijk het doelwit was. Op 10 juni 2011 zou u naar het Koerdisch gebied zijn gevlucht, waar u ongeveer vier à vijf maanden bij een Koerdische vriend in Dohuk verbleef. Twee dagen vóór uw vertrek uit Irak (op 15 januari 2012) zou u naar Bagdad terug zijn gereisd om het geld voor uw reisweg te gaan ophalen. Vervolgens zou u legaal het land verlaten hebben in het bezit van uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs. In Turkije zou u na een één week durend verblijf aan boord zijn gegaan van een vrachtwagen en vervolgens illegaal, doch nog steeds met uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs op zak, zijn verder gereisd. Op 30 januari 2012 zou u in België zijn aangekomen en de volgende dag heeft u hier asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een ingescande versie van een dreigbrief, een ingescande versie van een proces-verbaal dd. 24/10/2010 en een ingescande versie van een proces-verbaal dd. 29/10/2010. Sinds uw verblijf in België zou u vernomen hebben dat uw moeder graag zou willen verhuizen uit de Palestina straat uit schrik afgeperst te worden door het Mehdi leger.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de criteria van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht omwille van talrijke incoherente en tegenstrijdige verklaringen tussen zowel uw eigen verklaringen afgelegd in de loop van de asielpcedure, alsook discrepanties met de inhoud van de door u neergelegde bewijsstukken als met de algemene informatie over milities. U verklaart op 'een onbekende datum' kennis te hebben gemaakt met twee mannen, genaamd Mohammed Abd al Azi en Mohammed Jawhar of Mohammed Abbas, met wie u een vriendschappelijke band kreeg. Zestien dagen later zouden zij u gevraagd hebben met hen samen te werken. Nadat u diezelfde dag dit weigerde zouden zij met u ruzie gemaakt hebben en gezegd hebben dat zij handelen in naam van 'at Thawra al Ashrien Asab Ahl al Haq' (gehoorverslag CGVS, pp. 11, 12 en 13). Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u aanvankelijk op de zetel van het CGVS verklaart dat ook in het logo op de dreigbrief 'Asab Ahl al Haq at Thawra al 'Ashrien' vermeld staat (gehoorverslag CGVS, p. 13). Later gevraagd waar exact in de dreigbrief Asab Ahl al Haq staat te lezen, wijzigt u uw vorige verklaring door te stellen dat u zich eerder vergist hebt. U hebt wel in het politieverslag laten attesteren dat uw belagers de term 'Asab Ahl al Haq' vermeld hebben toen jullie

ruzie maakten (gehoorverslag CGVS, p. 14). Nergens uit de door u voorgelegde processen-verbaal echter blijkt dat u bedreigd werd door 'Asab Ahl al Haq' (zie vertalingen documenten nummer 4 en 5 in het groene mapje). Er wordt enkel melding gemaakt van een bedreiging door de 'Islamitische staat van Irak' (Dawlet el Irak el Islamiye). In de door u neergelegde dreigbrief staat er in het logo bovenaan en onderaan bij de ondertekening de brigade (kataieb) van Thawret El Ieshreen en de Islamitische staat van Irak (Dawlet el Irak El Islamiye; zie vertaling document nummer 3 in het groene mapje). De vaststelling dat de door u beweerde inhoud van de door u neergelegde stukken niet overeenkomt met uw verklaringen komt uw geloofwaardigheid allerminst ten goede. Verder is het heel merkwaardig dat u zelf niet eens weet welke groepering in de dreigbrief vermeld staat, dit terwijl u dit stuk neerlegt als bewijsstuk van de door u beweerde vluchtaanleiding (gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd of u überhaupt de brief hebt gelezen, bevestigt u dit maar beweert u zich niet op de inhoud te hebben geconcentreerd (gehoorverslag CGVS, p. 14). Deze vergoelijking biedt geen afdoende verschoning gezien, en zoals eerder al werd aangebracht, u deze dreigbrief neerlegt ter staving van uw asielrelaas en er van u toch kan verwacht worden dat u vertrouwd bent met de inhoud van een dergelijk stuk en temeer u de brief al op voorhand in Irak naar uw inbox had gestuurd met als doel hem hier in België voor te leggen aangezien u toen al wist dat dit cruciaal is voor uw asielaanvraag (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 20). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is gevoegd, blijkt daarenboven dat 'at Thawra al 'Ashrien' verbonden is aan de soennitische militie die opkomen voor een Islamitische staat van Irak (Dawlet el Irak el Islamiye) en dat deze militie vroeger zelfs banden had met al Qaeda, terwijl 'Asab Ahl al Haq' behoort tot de groep van sjiiitische militie, gesteund door Iran, en dewelke een afsplitsing is van het Mehdi leger, de militie van Muqtada al Sadr. De combinatie van deze twee groeperingen is met andere woorden op zijn zachtst uitgedrukt zeer bevreemdend. Het ongeloofwaardige aspect van uw asielrelaas wordt nogmaals bevestigd door te stellen dat u zich de exacte namen van uw 'vrienden'/belagers niet meer weet te herinneren omwille van de zware reis en het feit dat u zenuwachtig was (gehoorverslag CGVS, p. 11). Deze vergoelijking biedt echter geen afdoende verschoning temeer uzelf verwijst naar de namen in de door u voorgelegde processen-verbaal (gehoorverslag CGVS, p. 11 + document nummer 4 + vertaling in het groene mapje). Het is aan u als asielzoeker om op de hoogte te zijn van de inhoud van de door u neergelegde processen-verbaal, dewelke nota bene werden opgesteld op basis van uw verklaringen.

Verder kan het niet overtuigen dat u hiernaar gepeild quasi niets weet te vertellen over uw zogenaamde vrienden. U gevraagd wie ze nu eigenlijk precies zijn, hoe oud ze zijn, wat ze doen in het leven en waar ze van afkomstig zijn, komt niet verder dan te stellen dat ze ietsje ouder zijn dan u en dat ze uit Bagdad komen. Verdere informatie hebt u niet daar u dergelijke vragen niet zou hebben gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 11). Gezien u toch beweert dat jullie bijna dagelijks contact hadden en er sprake was van een vriendschappelijke relatie is uw toch wel zeer summiere kennis weinig overtuigend (gehoorverslag CGVS, p. 11). Daarenboven kan het niet overtuigen dat deze personen een dergelijk verzoek tot u gericht hadden zonder blijkbaar eerst te peilen naar uw religieuze en politieke voorkeuren. Gezien de aard van dit verzoek kan er toch van worden uitgegaan dat ze zich eerst zouden hebben vergewist van het feit dat u hun zaak wel genegen was. U hiermee geconfronteerd, stelt dat u een open boek was voor hen, dat ze wisten dat u geen voorkeur had voor bepaalde politieke partijen en dat ze wisten wie uw vader was (gehoorverslag CGVS, p. 13). Gezien het, en zoals al werd opgemerkt, toch wel zeer 'gevoelige karakter' van hun verzoek, kan deze door u beweerde gang van zaken totaal niet overtuigen.

Verder weet u niet voor welke rechtbank u bent verschenen op 27 of 29 oktober 2010, noch kent u de naam van de onderzoeksrechter, noch weet u waar de rechtbank precies was gesitueerd (gehoorverslag CGVS, pp. 15 en 16). De oorzaak van deze lacunes vloeit voort uit het gegeven dat u bang en zenuwachtig was (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit argument biedt geen afdoende verschoning aangezien al deze elementen duidelijk vermeld staan in de door u aangebrachte documenten, zoals u zelf ook aangeeft (gehoorverslag CGVS, p. 16). De door u neergelegde documenten: dreigbrief, proces-verbaal dd. 24/10/2010 en proces-verbaal dd. 29/10/2010 betreffen slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden achterhaald en dergelijke documenten hebben sowieso enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas wat in casu niet het geval is. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is gevoegd blijkt daarenboven dat dergelijke documenten gemakkelijk via corruptie te verkrijgen zijn (zie antwoorddocument IRQ2012-010w in het blauwe mapje).

In de marge dient ook nog te worden aangestipt dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn met dewelke u hebt afgelegd tijdens het invullen van de Vragenlijst die u samen met behulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tolk hebt ingevuld. Zo beweerde u op de DVZ dat u op

23 oktober 2010 die twee mannen hebt leren kennen, u vervolgens op een onbekende datum het verzoek kreeg met hen samen te werken en de dag na uw weigering een dreigbrief hebt gekregen (zie Vragenlijst dd. 31/01/2012 vraag 3, punt 5, p. 3). Op het CGVS stelde u op 23 oktober 2010 een dreigbrief te hebben ontvangen en dit zou zes à zeven dagen na de mondelinge confrontatie zijn gebeurd (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 13). Gewezen op het feit dat u aan het begin van het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk verklaard hebt dat het interview in kader van het invullen van de Vragenlijst goed is verlopen en alles correct is genoteerd (gehoorverslag CGVS, pp. 1 en 2), wijt u deze tegenstrijdigheden mogelijks aan de vertaling van de Libanese of Syrische tolk op de DVZ (gehoorverslag CGVS, pp. 13 en 14). Dit argument biedt echter geen afdoende verschooning en dit omdat u meermaals de kans hebt gekregen om eventuele fouten of vergissingen recht te zetten.

Verder dient nog opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u in Turkije illegaal aan boord van een vrachtwagen zou gereisd hebben, maar wel in het bezit was van uw originele Iraakse identiteitskaart en origineel Iraaks nationaliteitsbewijs. Gevraagd waarom u het risico nam om uw originele documenten mee te nemen, stelt u dat u deze Iraakse documenten nodig had voor uw verblijf in Dohuk (gehoorverslag CGVS, p. 8). Gewezen op het feit dat u voor de reis naar Turkije uw Iraakse documenten bij een vriend had kunnen achterlaten, beweert u niet aan deze optie te hebben gedacht (gehoorverslag CGVS, p. 8). Geduid op de mogelijkheid van een controle door de Turkse autoriteiten waarbij uw identiteit direct kenbaar zou zijn en waardoor u zonder probleem naar Irak kan worden gerepatriëerd, vergoelijkt u dit door te stellen dat u de smokkelaar vertrouwde en dat u 'goed opgeborgen zat' in de vrachtwagen (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 9). Deze door u geschilderde gang van zaken wekt toch verbazing daar een controle van de vrachtwagen onderweg nooit uit te sluiten valt.

Het door u neergelegde nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.

Gezien bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde motieven niet aannemelijk gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidsstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad.

Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Bagdad aan dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en er herhaaldelijk bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Hij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluit hieruit dat objectieve informatie aantoont dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie. Waar in de bestreden beslissing het asielbeleid van andere Europese landen wordt aangehaald om het standpunt over het niet meer toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan Irakezen te verdedigen, betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn en dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: 11 recente persartikels over de veiligheidssituatie in Irak; mailverkeer met “Iraq Body Count”; en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan gehecht worden aan zijn asielrelaas omwille van talrijke incoherente en tegenstrijdige verklaringen, (ii) het niet kan overtuigen dat hij quasi niets weet te vertellen over zijn zogenaamde vrienden, (iii) in de marge ook nog dient aangestipt te worden dat zijn verklaringen tegenstrijdig zijn met dewelke hij heeft afgelegd tijdens het invullen van de vragenlijst die hij samen met behulp van een medewerker en tolk

heeft ingevuld, (iv) het weinig aannemelijk is dat hij in Turkije illegaal aan boord van een vrachtwagen zou gereisd hebben, maar wel in het bezit was van zijn originele Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, en (v) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.6. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift zou hij volgens zijn verklaringen bij het CGVS één keer een dreigbrief hebben ontvangen, namelijk zes à zeven dagen nadat hij zou geweigerd hebben in te gaan op de vraag van zijn "vrienden" die tot de groep "At Thawra al Ashrien Asab Ahl al Haq" ("Brigades of the Revolution of the Twenty of the 1920 Revolution Brigades; League of the Righteous") om tegen vergoeding een raket op zijn ouderlijke woning te mogen plaatsen omdat zij het Ministerie van Olie wilden aanvallen. Dat hij nooit echt volledige aandacht zou hebben gegeven aan de naam van de terroristische organisatie vermeld in de dreigbrief kan bezwaarlijk overtuigen, vermits kan worden aangenomen dat verzoeker bij ontvangst van de dreigbrief, zes of zeven dagen na de ruzie, wel zou hebben nagekeken of de brief afkomstig was van de organisatie van zijn "vrienden" of iemand anders, indien het relaas op enige waarheid berust. Bovendien blijkt uit zijn relaas dat er eerst die ene dreigbrief was en pas acht maanden later, juni 2011, de ontvoering van zijn broer.

Dat verzoeker niet veel weet te vertellen over deze "vrienden" na zo'n korte periode van vriendschap en hij de precieze datum van de ontmoeting vergeten is kan nog worden aangenomen, doch dat maakt het relaas niet geloofwaardiger. Immers, dat deze "vrienden" na 16 dagen (gehoorverslag, p. 11) verzoeker zonder meer vragen om op het dak van zijn ouderlijk huis een raketinstallatie te mogen bouwen en daarbij nog preciseren dat ze een raket willen richten op het Ministerie van Olie, is niet aanvaardbaar. Meer nog, dat leden van een terroristische organisatie of personen die voor een terroristische organisatie werken hun doelwit zomaar zouden prijsgeven en daarnaast nog zouden vermelden voor welke organisatie ze werken, kan niet worden aangenomen, te meer in casu verzoeker op de hoogte bleek te zijn van hun naam en hun woonplaats, en zij door het stellen van deze vraag zichzelf in een zeer kwetsbare positie plaatsten en het risico liepen dat verzoeker klacht zou neerleggen, en hen

bijgevolg kon verlinken zodat zij gemakkelijk zouden opgepakt kunnen worden. Dat zij verzoekers weigering dan nog eens zouden bevestigen in een dreigbrief, kan helemaal niet overtuigen.

2.8. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het verzoekschrift worden zijn documenten niet afgewezen op basis van "algemene objectieve informatie". De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering met betrekking tot de klacht die hij zou neergelegd hebben ongemoed laat en dat hetzelfde geldt voor de vaststelling dat verzoekers relaas niet overeenkomt met de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie over de verschillende terroristische organisaties: "(...) Nadat u diezelfde dag dit weigerde zouden zij met u ruzie gemaakt hebben en gezegd hebben dat zij handelen in naam van 'at Thawra al Ashrien Asab Ahl al Haq' (gehoorverslag CGVS, pp. 11, 12 en 13). Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u aanvankelijk op de zetel van het CGVS verklaart dat ook in het logo op de dreigbrief 'Asab Ahl al Haq at Thawra al 'Ashrien' vermeld staat (gehoorverslag CGVS, p. 13). Later gevraagd waar exact in de dreigbrief Asab Ahl al Haq staat te lezen, wijzigt u uw vorige verklaring door te stellen dat u zich eerder vergist hebt. U hebt wel in het politieverslag laten attesteren dat uw belagers de term 'Asab Ahl al Haq' vermeld hebben toen jullie ruzie maakten (gehoorverslag CGVS, p. 14). Nergens uit de door u voorgelegde processen-verbaal echter blijkt dat u bedreigd werd door 'Asab Ahl al Haq' (zie vertalingen documenten nummer 4 en 5 in het groene mapje). Er wordt enkel melding gemaakt van een bedreiging door de 'Islamitische staat van Irak' (Dawlet el Irak el Islamije). In de door u neergelegde dreigbrief staat er in het logo bovenaan en onderaan bij de ondertekening de brigade (kataieb) van Thawret El Ieshreen en de Islamitische staat van Irak (Dawlet el Irak El Islamije; zie vertaling document nummer 3 in het groene mapje). De vaststelling dat de door u beweerde inhoud van de door u neergelegde stukken niet overeenkomt met uw verklaringen komt uw geloofwaardigheid allerminst ten goede. Verder is het heel merkwaardig dat u zelf niet eens weet welke groepering in de dreigbrief vermeld staat, dit terwijl u dit stuk neerlegt als bewijsstuk van de door u beweerde vluchtaanleiding (gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd of u überhaupt de brief hebt gelezen, bevestigt u dit maar beweert u zich niet op de inhoud te hebben geconcentreerd (gehoorverslag CGVS, p. 14). Deze vergoelijking biedt geen afdoende verschoning gezien, en zoals eerder al werd aangebracht, u deze dreigbrief neerlegt ter staving van uw asielaanvraag en er van u toch kan verwacht worden dat u vertrouwd bent met de inhoud van een dergelijk stuk en temeer u de brief al op voorhand in Irak naar uw inbox had gestuurd met als doel hem hier in België voor te leggen aangezien u toen al wist dat dit cruciaal is voor uw asielaanvraag (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 20). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is gevoegd, blijkt daarenboven dat 'at Thawra al 'Ashrien' verbonden is aan de soennitische milities die opkomen voor een Islamitische staat van Irak (Dawlet el Irak el Islamije) en dat deze militie vroeger zelfs banden had met al Qaeda, terwijl 'Asab Ahl al Haq' behoort tot de groep van sjiiitische milities, gesteund door Iran, en dewelke een afsplitsing is van het Mehdi leger, de militie van Muqtada al Sadr. De combinatie van deze twee groeperingen is met andere woorden op zijn zachtst uitgedrukt zeer bevreemdend.(...)" Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.9. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD" van 5 januari 2012) en de aan de nota nieuwe SRB van 16 juli 2012 waarin rekening wordt gehouden met "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq" van mei 2012, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren

verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.10.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.10.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.10.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikelen en een email van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van juli 2012 een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 13 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: "*Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkoek samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.10.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een

bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.11. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij

aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.12. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS